

## [Rager.]

mod havde man Grund til at vente, at Venstre, selv om det ikke kunde slutte sig til Forslaget, som det forelaa, dog vilde have prøvet paa at forhandle sig til Enighed med Regeringspartierne paa Forslagets Grund, og til en saadan Forhandling havde vi paa Forhaand erklæret os villige. Vi maa nu konstatere, at dette ikke er lykkedes, og at vi maa gennemføre Forslaget ogsaa uden Venstres Bistand. Men jeg tror alligevel, vi har Lov til at vente, at der, naar disse Lovforslag er vedtaget, vil blive en aarelang Pavse i de stadige Diskussioner, der har været om dette Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft har i Dag udtrykt Tro paa, at det vil lykkes at faa Vind i Sejlene for en i Morgen paabegyndt Agitation for en videre Oprustning. Jeg tror ikke, det vil lykkes. Jeg tror, det har vist sig under de Tilløb til Storagitation, der har været, medens disse Lovforslag har været til Behandling, at der ikke har været den Interesse for Sagen, som man maaske havde ventet fra deres Side, som forsøgte at rejse den.

Venstrepartiet vil vel paastaa, at man fra dette Partis Side har været villig til Forhandling — jeg forstod, at det ærede Medlem Hr. Brorsen mente det —, men jeg kan ikke se, at Venstrepartiet af nogen Udtalelse, der er faldet fra Regeringspartierne Side, har haft Ret til at udlede, at Regeringspartierne vilde forlade Regeringsforslagets Grund i en saadan Udstrækning, som Venstrepartiet ved sine Ændringsforslag krævede det. Man maa dog ved Bedømmelsen af Venstres Stilling ikke glemme, at det, der her foreligger, bygger paa Ordningen af 1932, som sagligt set er Venstres Værk, men der er den Forskel, det vil jeg hævde til Trods for det ærede Medlem Hr. Westermanns noget pessimistiske Udtalelser paa dette Omraade, at her er de fornødne Midler til Ordningens Gennemførelse til Stede — de Udtalelser, der er fremsat i anden Retning i Dag, er jeg sikker paa, at den højtærede Forsvarsminister fuldt ud vil imødegaa —, det var de ikke i 1932. Jeg tror, at ogsaa Venstres egne Venner vil have Vanskelighed ved at forstaa den Stilling, Partiet har indtaget.

Det ærede Medlem Hr. Brorsen var i sin Tale i Dag Arkæolog og kom ind paa

Udtalelser fra 1909 og 1922—23. Ja, vi forfalder jo alle sammen af og til til arkæologiske Studier. Forleden Dag, da vi drøftede Arbejdsstridigheder, skal jeg ikke nægte, at jeg med stor Interesse havde studeret og her publicerede, hvorledes Venstre i 1925—26 havde stillet sig til de Forslag, vi dengang behandlede. I Dag er det det ærede Medlem Hr. Brorsen, der har studeret gamle Udtalelser. Ja, er det nu ikke underligt. Den Dag da jeg var gaaet tilbage til 1925—26, hvad sagde saa det ærede Medlem Hr. Brorsen til mig? Han sagde, det havde da ingen Interesse saadan at gaa tilbage i Tiden. Nu ligger 1925—26 jo et Stykke tilbage i Tiden, sagde det ærede Medlem, og der er løbet meget Vand i Stranden siden dengang. Ja, men der er løbet meget mere Vand i Stranden siden 1909, der er løbet cirka det dobbelte Vand i Stranden. Jeg føler ingen Trang til at forlænge Diskussionen med at begynde med at øse Vandet fra dengang op. Jeg har ikke noget imod det, men jeg tror, det kun vil føre til en teoretisk Diskussion, og det, der er af Interesse, er jo den aktuelle Situation. Men dér kan man altsaa se, hvordan et Menneske med to Dages Mellemrum kan se ganske forskelligt paa det. Det er ikke ret mange Dage siden, det ærede Medlem Hr. Brorsen havde det Standpunkt, at det ikke havde nogen Interesse at se blot nogle faa Aar tilbage — jeg oplyste jo det ærede Medlem om, at blot fire Aar tilbage havde været nok —, og nu ser det ærede Medlem altsaa helt anderledes paa det. Den Slags smaa Ændringer i Anskuelserne sker altsaa.

Hvad nu de Konservative angaar, saa har man stillet et Forslag, som man selv mener vil andrage ca. 60 Millioner om Aaret over for Regeringspartierne ca. 45 Millioner. Jeg vil gerne først sige, at jeg kan ikke anerkende denne Opgørelse. Den er ikke rigtig, i hvert Fald ikke, naar man vil sammenligne den med den Opgørelse, Regeringspartierne har foretaget. Forholdet er nemlig det, at medens Regeringspartierne i deres Omkostningsopgørelse regner med, at de Beløb, der bruges til Nyordningen, baade af Drifts- og af specielle Bevillinger, regnes som Udgift i de Aar, hvori de afholdes, saa kommer de Konservative til den forholdsvis lave Udgift ved at regne med en Afdragstid paa 20 Aar. Hvis man altsaa skal sammen-